

عنوان مقاله:

مقاومت فروروی خاک در اراضی بیابانی و کشاورزی (گندم و پسته) مرکز ایران

محل انتشار:

هفدهمین کنگره علوم خاک ایران و چهارمین همایش ملی مدیریت آب در مزرعه "تجدید حیات حکیمانه خاک و حکمروائی حکیمانه آب" (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

جابر فلاح زاده - گروه مهندسی علوم خاک، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران

احمد کریمی - گروه مهندسی علوم خاک، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران

مهدی نادری - گروه مهندسی علوم خاک، دانشگاه شهرکرد، شهرکرد، ایران

حسین شیرانی - گروه مهندسی علوم خاک، دانشگاه ولی عصر رفسنجان، رفسنجان، ایران

خلاصه مقاله:

مطالعه حاضر با هدف ارزیابی تاثیر کشاورزی در اراضی بیابانی بر مقاومت فروروی و برخی خصوصیات فیزیکی خاک در منطقه ابرکوه (استان یزد) انجام شد. بدین منظور، اراضی بیابانی و کشاورزی حاشیه آن (گندم و پسته) مورد آزمون قرار گرفت. مقاومت فروروی در زمان نمونه برداری با استفاده از فروسنج دستی تعیین گردید و نمونه های خاک از عمق ۰-۲۰ سانتیمتری برداشته شدند. برخی از خصوصیات خاک به همراه پایداری ساختمان آن در آزمایشگاه اندازهگیری گردید. نتایج نشان داد که زیر کشت بردن اراضی بیابانی باعث کاهش معنیدار شوری و سنگریزه خاک گردید ولی مقادیر کربن آلی را افزایش داد. مقاومت فروروی در خاکهای بیابانی (۹۱ کیلوپاسکال) به صورت معنیداری کمتر از خاکهای تحت کشت پسته (۳۳۸ کیلوپاسکال) و گندم (۳۷۵ کیلوپاسکال) بود. همچنین پایداری خاکدانه خشک در اراضی بیابانی (۴۹%) به طور معنیداری نسبت به خاکهای کشاورزی کمتر بود. پایداری خاکدانه خشک تحت کشت گندم (۸۰%) به صورت معنیداری بیشتر از خاک تحت کشت پسته (۶۹%) بود. از آنجایی که سطح وسیعی از مرکز ایران را اراضی بیابانی با شوری بالا، حاصلخیزی کم و بدون ساختمان تشکیل میدهد، هرگونه فعالیتی که این خصوصیات را بهبود ببخشد میتواند به بهبود پایداری ساختمان خاک کمک کند.

کلمات کلیدی:

مقاومت فروروی، پایداری خاکدانه خشک، اراضی بیابانی، پسته، گندم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1312781>

